

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

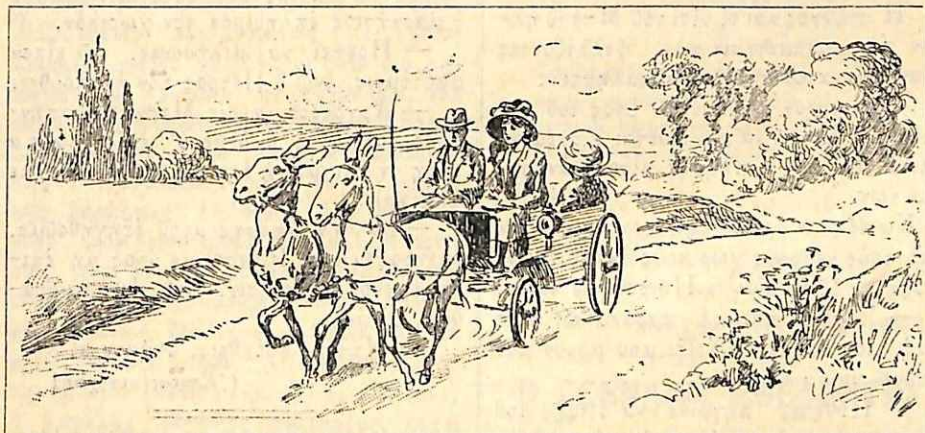
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Δεκεμβρίου 1911

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 3

« Ἡ οἰκογένεια ἐπιβιβασθεῖσα τοῦ μικροσκοπικοῦ τῆς ἀμαξίου... » (Σελ. 21, στ. β')

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Εἰς τὰς ἰδιαιτέρας συνομιλίας ὑπεσχέθησαν πρὸς ἀλλήλα ὅτι Ὁ ἀπέβαινον πρότυπα δραστηριότητος, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην τῆς λατρευτῆς των μητέρας ἕως ὅτου ὅα ἐπανήρχετο ὁ πατέρας των.

Καὶ τώρα εἰς τὸ βαγόνι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τοὺς μετέφερεν εἰς ἀγνωστον μέρος, εἰς ἓνα παλαιὸν πύργον, τὸν ὁποῖον ἐφοβοῦντο ὅτι ὅα εὗρισκαν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ, καθεὶς διὰ νὰ εἶνε εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του ;

Ἐφθασαν. Ὁ μικρὸς σταθμὸς τοῦ Κορμπέιγ ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῆ τόσας μαζὶ ἀποσκευάς... καὶ δυὸ γαιδουράκια... καὶ ἡ ἀμαξία... Οἱ ὑπάλληλοι εἶχαν σαστίσῃ.

Γρήγορα-γρήγορα, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἐφρόντιζε διὰ τὰ δέματα, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη ἐξεύσχον τὴν Φατμέ καὶ τὸν Ἀλὴν εἰς τὸ ἀμαξάκι μ' ἐπιτηδειότητα θαυμαστήν.

Παλιοπαρισιάνοι !

Ὁ χωρικός Μπεσού, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσεν εἰς τὴν Ροχέττην, εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Ριονσάι, εἶχεν ἔλθῃ μὲ τὸ κάρρον του, τὸ ὁποῖον ἐχώρεσε σχεδὸν

ὅλα τὰ κιβώτια ἔπειτα ἡ οἰκογένεια, ἐπιβιβασθεῖσα τοῦ μικροσκοπικοῦ τῆς ἀμαξίου, ἐξεκίνησε διὰ τὸ χωρίον, τοῦ ὁποίου ὁ πύργος ἀπεῖχεν ἡμισυ χιλιόμετρον.

Ὁ Μπεσού δὲν ἐφαίνετο διόλου ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ἀφίξιν τῶν πυργοδοσποτῶν. Ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη ποῦ κατοικοῦσεν ἐκεῖ, χωρὶς καμμίαν ἐνόχλησιν καὶ ἀπαίτησιν ἐκ μέρους των, εἶχεν ἡμπορέσῃ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐν μικρὸν εἰσόδημα καὶ ἐπιτέλους εἶχε πιστεύσῃ, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης. Πρόσθόανετο ὅτι ἡ ἀφίξις αὐτῆ ὅα ἐπέφερε τὴν ἀπόλυσιν του καὶ δὲν ἔξυρε ποῦθ' ἀπ' ἐγγαίαι μετ' ἡν γυναῖκά του καὶ τοὺς τρεῖς υἱούς του. Ἐὰν ἦτο καλῆς φύσεως ἄνθρωπος, ὅα τὸ ἐλεγεῖν εἰλικρινῶς εἰς τὸν μαρκήσιον καὶ ὅα ἐξήτει τὴν ὑποστήριξιν του ἄλλ' ὑπουργὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ ἀγαπῶν τοὺς σκολιούς δρόμους, ἐσκέφθη νὰ καταστήσῃ τὴν διαμονὴν τῆς Ροχέτ-

της ἀδύνατον εἰς αὐτοὺς τοὺς «παληγοπαρισιάνους», καθὼς τοὺς ἀπεκάλει, διὰ νὰ μείνῃ καὶ πάλιν κύριος τοῦ πεδίου.

Ὁ μαρκήσιος Ριονσάι ἦτο ἐντελὼς ἄγνωστος εἰς τὸν τόπον αὐτόν. Εἶχε κληρονομήσῃ τὸν πύργον τῆς Ροχέττης πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, καὶ ἐπειδὴ ἦτο πολὺ πλούσιος, δὲν εἶχε δώσει διόλου σημασίαν εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ κτῆμα. Ἡρκεῖτο νὰ πληρώσῃ τοὺς φόρους του καὶ αὐτὸ ἦτο ὅλον. Τὸ εἶχεν ἐπισκεφθῇ τότε ποῦ ἐγίνετο ἰδιοκτήτης του, καὶ ἔπειτα πάλιν μίαν φορὰν, ὀλίγα ἔτη ἀργότερα, ἀλλὰ δὲν ἔμεινεν ἐκεῖ παρὰ μόλις μίαν ἐβδομάδα ἐν συνόλῳ. Ποτὲ δὲν ἐξήτησεν οὔτε λογαριασμούς οὔτε εἰδήσεις, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Μπεσού ἐγκατεστάθη εἰς τὸ ξένον κτῆμα ὅπως ὁ ποντικός τοῦ μύθου μέσα εἰς τὸ τυρὶ του, λογαριάζων νὰ τελειώσῃ ἐκεῖ τὰς ἡμέρας του καὶ νὰ τὸ κληροδοτήσῃ εἰς τὰ παιδιὰ του.

Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος εἶχε λάβῃ ἓνα γράμμα ἐκ μέρους τοῦ μαρκησίου, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰ ἐξῆς : « Ἐτοίμασε τὸν πύργον. Ἐρχομαι τὴν προσεχῇ Πέμπτην οἰκογενειακῶς. Ἐλα νὰ μᾶς πάρῃς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Κορμπέιγ μ' ἓνα

« Ἡ σύζυγος καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Μπεσού ἦλθον εἰς προὔπαντήσιν των... » (Σελ. 22, στ. γ')

κάρρον διὰ τὰ πράγματά μας. Μὴ λείψης. Φθάνομεν εἰς τὰς δύο ἀκριβέως».

Ὁ Μπεσὺ, ἔντρομος, εἶδε καταρρέοντα διὰ μιᾶς ὅλα του τὰ σχέδια. Αἱ ἀποθήκαι, ἐνοικιασμέναι εἰς διαφόρους χωρικούς, ἦσαν γεμάται γενήματα. Τὰ ἰδικὰ του κατεῖχον ὅλον τὸ δεύτερον πάτωμα τοῦ πύργου καὶ ἐσωρεύοντο ἀκόμη καὶ εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Μπεσὺ ὁ ἴδιος μὲ τοὺς υἱοὺς του ἦτο ἐγκατεστημένος εἰς τὰ ἐπίλοιπα δωμάτια, τὰ ὅποια εἶχε καταλάβῃ βαθυρόδον καὶ κατ' ὀλίγον. Ἐκ τούτου ὁ πύργος δὲν εἶχε γίνῃ οὔτε καθαρώτερος οὔτε κομψότερος, καὶ μία ἐδόξα δὲν θὰ ἔφθανε διὰ νὰ κενωθῇ, νὰ καθαρισθῇ καὶ νὰ εὐπρεπισθῇ τοῦλάχιστον στοιχειωδῶς. Ὅπως δὲ ποτε οἱ Μπεσὺ μετεκομίσθησαν καὶ περιωρίσθησαν εἰς τὸν κίχσκον τοῦ κτήματος καταρῶμενοι τοὺς «παλιχοπαρισιάνους», οἱ ὅποιοι ἤρχοντο νὰ τοὺς στενοχωρήσουν καὶ ἰσώσειν νὰ τοὺς ξεσπιτώσουν καὶ ὅπως διόλου. Ἐκτὸς τούτου ὁ πλεονέκτης χωρικός εἶχεν εἰς τὴν συνείδησίν του πολλὰς ἀμαρτίας. Εἶχεν ἐνοικιάσει τὰς ἀποθήκας ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἰδιοκτήτου. Εἶχε ξεριζώσῃ αἰωνόβια δένδρα χωρὶς τὴν ἀδείαν του καὶ εἶχεν ἀποψιλώσῃ πολλὰ μέρη τοῦ πάρκου διὰ νὰ σπεῖρῃ δημητριακά διὰ τοῦτο ἐφοβεῖτο πολὺ τὴν ὀργὴν τοῦ μαρκησίου.

Ὅλα αὐτὰ τὰ δυσάρεστα ἐσυλλογίζετο, ἐνῶ ἡκολούθει μὲ τὸ βαρὺ βήμα τοῦ γεωργικοῦ τοῦ ἵππου, τὸ μικρὸν ἀμαξάκι, τὸ ὅποιον διέσχίζεν ἐλαφρῶς τὸν κονιορτώδη δρόμον, καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὰν τύφιν, ἤρχετο νὰ ἰδῇ τοὺς κυρίους τοῦ ἀνατρεπομένου καὶ φονευόμενου, διὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῇ. Ὁ Πέτρος ὡδήγει τὰ γαϊδουράκια, διότι ὁ πατέρας του τῷ ἐπέτρεπεν αὐτὴν τὴν εὐχάριστον, κρίνον ὅτι τὰ παιδιὰ μέσα εἰς τὸ ἀμαξάκι ἦσαν ὅπως εἰς τὸ σπῆτι του.

Ἦθελεν ἄλλως τε νὰ ἰδῇ πῶς θὰ τὰ ἐκατάφερνεν ὁ νεανίας καὶ ἂν θὰ ἡμπούσε νὰ ἔλῃ ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ προσεχές μέλλον, κατὰ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἦτο ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ.

Ἐστράφησαν πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου, ἔφθασαν εἰς τὴν διόδον μὲ τὴν κιγκλιωτὴν θύραν, τὴν ὅποιαν μία χωρική ἤλθε νάνοιζῃ χαιρετῶσα εὐσεβάτως καὶ κατόπιν εἰσεχώρησαν ὑπὸ τὸν ὅλον πελωρίων πελεῶν, διότι ἐκεῖθεν ἤρχετο τὸ πάρκον.

Δὲν ἔβλεπον ἀκόμη τὸν πύργον, τὸν ὅποιον ἡ πρασινάδα ἐκρυπτεν ἐντελῶς.

Τέλος, διὰ μέσου τῶν θάμνων, εἶδαν νὰ στίλβῃ τὸ νερὸν τῆς τάφρου, ἔπειτα διέκριναν τοὺς πυργίσκους καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν πρὸ τῆς κινητῆς γεφύρας, τῆς ὅποιας αἱ ἐσκωριασμέναι ἀλύσεις δὲν εἶχον ὑψωθῇ πρὸ χρόνου ἀμνημονεύτου.

Σταῦλος ἀντὶ πύργου

Ἦεραν αὐτῆς τῆς γεφύρας μία μεγάλη

θύρα, εἰς πολὺ κακὴν κατάστασιν, ἦτο ὀλάναικτη καὶ εἰσῆλθον εἰς μίαν ἀπέραντον αὐλὴν γεμάτην ἀπὸ πυκνὰ ἀγριόχορτα καὶ ἀκανθώδεις θάμνους.

Εἰς μίαν γωνίαν, σωρὸς κόπρου ἀνέιδε τὴν δυσωδίαν του, πλησίον ἄλλων σωρῶν ἀπὸ δερμάτια σίτου, μαρτυρούντων τὴν στενότητά των ἀποθηκῶν, διότι ὁ θερισμὸς μόλις εἶχε τελειώσῃ.

Εἰς τὸν σταῦλον ἐμυκῶντο ἀγγελᾶδες βελάσματα καὶ γυρλίσματα ἡκούοντο ἀπὸ ἄλλα μέρη καὶ ὁ μαρκήσιος ἐνόησε τότε πόσον ἀσχημα εἶχε κάμῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μικρὸν αὐτὸ κτήμα. Εἶχεν ἀφίσῃ ἕνα φύλακα καὶ ἐπανεύρισκεν ἕνα νοικοκύρην, τὸν ὅποιον δὲν θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ μετατοπίσῃ.

Ἡ σύζυγος καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Μπεσὺ ἤλθαν εἰς προὔπαντήσιν των, ψελλίζοντες μίαν διάλεκτον σχεδὸν ἀκατάληπτον.

Ὅλοι εἶχον τὸ ὑποῦλον ὕψος τοῦ πατρός καὶ ἄρναν νὰ μαντευταὶ ἡ δυσἀρεσκεία των καὶ ἡ πληρὴς μίσους ἀνησυχία των.

Κατέβησαν ἀπὸ τὴν ἀμαξάν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς χωρικούς ἔκαμε νάποζεύξῃ τὰ ῥῶα, ἀλλ' ὁ Πέτρος τῷ εἶπεν: — Ἀφίσε τα, σὲ παρακαλῶ, εἶνε δική μου δουλειά. Δεῖξέ μου μόνον ποῦ μπορῶ νὰ τὰ βάλω.

— Ποθιτέ, πῆγαινε νὰ δειξῇς τοῦ κυρίου, εἶπεν ἡ μητέρα πρὸς τὸν μικρότερον τῶν υἱῶν τῆς.

Ὁ Ποθητὸς ἐπῆγε τότε καὶ ἀνοίξε τὸν σταῦλον. Γεμάτον μέχρι τῆς θύρας ἀπὸ κοπριᾶν μαύρην καὶ δυσώδη.

Ὁ Πέτρος ὀπισθοχώρησεν ἐντρομος. Νὰ βάλῃ τὸν Ἀλῆ καὶ τὴν Φατμέ ἐκεῖ μέσα! Τί φρίκη!..

— Καὶ τὸ ἀμαξοστάσι, ἡρώτησε, ποῦ εἶνε;

— Νὰ τό! ἐπεκρίθη ὁ χωρικός. Εἶνε γεμάτο ἄχυρα, γιαντὶ, ξέρετε, τὰ ἄχυρα..

Ὁ Πέτρος δὲν ἐστάθη ν' ἀκούσῃ τὴν συνέχειαν. Ἐδῆσε τοὺς ὄνους εἰς τὸ κιγκλιδωμά, τὸ ὅποιον ἐχώριζε μίαν ἄλλην αὐλήν, ὅχι πολὺ διάφορον τῆς πρώτης, καὶ ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του εἰς τὴν αἶθουσαν, ὅπου ἡ μαρκησία εἶχε καθίσῃ σιωπηλῇ, εἰς μίαν ἐξηρωμένην πολυθρόναν, φέρουσαν τὰ ἴχνη ἐπιδρομῆς τῶν Μπεσὺ...

Τὰ χαρτιά των τοίγων ἦσαν καταξέσχισμένα ἀποφορὰ ὑγρασίας σ' ἐπικανε εἰς τὸν λαιμόν τὰ γυαλιὰ δὲν ἦσαν πλέον διαφανῆ, τὸσον ἦσαν λερωμένα καὶ τὸ παρκέτον ἐξηφανίζετο ὑπὸ τὸν βόρβορον.

Ὁ νεανίας εἶδεν ὅλ' αὐτὰ καὶ στραφείς πρὸς τὸν πατέρα του, τῷ εἶπε μὲ φαιδρὰν, ἐνθαρρυντικὴν φωνήν:

— Θὰ χρειασθῇ ὀλίγη ἐργασία διὰ νὰ μπουν ὅλ' αὐτὰ σὲ τάξι, ἀλλὰ θὰ καταπιασθοῦμε μὲ τὴν καρδιά μας καὶ θὰ γίνῃ γρήγορα.

— Ναι, καλὸ μου παιδί, εἶπεν ὁ

μαρκήσιος συγκεκινημένος. — Τὸ χειρότερον εἶνε, ὑπέλαθεν ὁ Πέτρος, ὅτι δὲν ξέρω ποῦ νὰ βάλω τὴν ἀμαξάν καὶ τὰ γαϊδουράκια.

Καὶ διηγήθη εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρετὸν σταῦλον καὶ τὸ ἀμαξοστάσιον.

— Ἐμπρός! εἶπε στεναζών ὁ πατήρ· πρέπει νὰ ριχθῇ ἡ δουλειὰ ἀμέσως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ΜΠΕΣΥ
ΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΟΝ ΜΑΣΤΟΡΗΝ ΤΟΥ
Ἐξηγήσεις.

Τὸ κάρρον τοῦ Μπεσὺ εἶχεν ἔλθῃ. Ἐξεφόρτωσαν τὰ δέματα καὶ τάνεθασαν εἰς τὴν γαλερίαν τοῦ πρώτου πατώματος. Ἐπειτα, ὅταν ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐτελείωσεν, ὁ μαρκήσιος ἐπλησίασε τὸν χωρικόν.

— Πρέπει νὰ μιλήσωμε, τῷ εἶπεν ἀποτόμως, ἐνῶ ὁ Πέτρος τὸν ἡκολούθει.

— Ἀργότερα, κύριε Μαρκήσιε, ἀπήντησε δυσθύμως ὁ Μπεσὺ· ἔχω δουλεῖ αὐτὴ τὴν στιγμὴν ἡ ἐσοδεία μου δὲν μ' ἔχει ὅλη καὶ...

— Θὰ τὴν μπάσης ἀφοῦ ἐξηγηθῶμε, ἀνέκραξεν ὁ κ. Ριονσαί μὲ ὕψος μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησης. Σοῦ εἶπα νὰ σταθῇς. Στάσου.

Ὁ Μπεσὺ, φοβηθεὶς, ὑπήκουσε.
(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΕ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ ἤρξα τὸν σιδηρόδρομον—ἡ μ' ἐπῆρε, ὅπως θέλετε...— καὶ ἐπῆγα εἰς τὰς Πάτρας, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πάσω ἀπὸ κεῖ τὸ πρῶτον βαπόρι ποῦ θάνα χωρῶς διὰ τὴν πατρίδα μου Ζάκυνθον...

Τί ὥραία ἐφεύρεσις καὶ αὐτὸς ὁ σιδηρόδρομος! τί εὐκολία! τί ταχύτης, ἀνεσις καὶ ἀσφάλεια! Εἰσέρχεται εἰς ἕνα κομψὸν δωματάκι, γεμάτον παρὰθυρα, κάθεται εἰς ἕνα ἀναπαυτικὸν καναπὲν καὶ ὡς ποῦ νὰ γυρίσῃς νὰ ἰδῇς—χυριολεκτικῶς! μεταφέρεται ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα εἰς τὰ Μέγαρα, ἀπὸ τὰ Μέγαρα εἰς τὴν Κόρινθον καὶ οὕτω καθέξῃς. Φεύγεις τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας καὶ τὸ βράδυ, —τὸ καλοκαίρι μαλιστα πρὶν σκοτεινιάσῃ, —εἶσαι εἰς τὰς Πάτρας. Ἄν δὲν ἦτο ὁ εὐεργετικὸς αὐτὸς σιδηρόδρομος, ὡς πόσον καιρὸν θὰ ἔκαμενες τέτοιον ταξεῖδι μὲ ἄλογον ἢ μὲ ἀμαξάν ἢ μὲ βαπόρι; καὶ πάσας ταλαιπωρίας θὰ ἐφίστατο;... Ἐνθυμούμαι, εἰς τὰ παιδικὰ μου χρόνια, πρὶν γίνῃ ὁ σιδηρόδρομος τῆς Πελοποννήσου,

ΕΠΟΧΗ

Β'. — Τραγουδάκια τοῦ Χειμῶνος

1

Χειμῶνας ἔφθασε. Χιονιά
τὴ γῆ παγώνει μ' ἀπονία.
Καὶ στοῦ πτωχοῦ τὸ καλυβάκι
καπνίζει ἀδιάκοπα τὸ τζάκι.

Χιονόνερο σταλιά, σταλιά
τοῦ παρὰθύρου τὰ γυαλιὰ
πιτσιλιστὰ καθὼς τὰ βρέχει
γλυστρά καὶ 'ς τὸ πεζούλι τρέχει.

Μὲ τοῦ βορροῦ τὰ βουητὰ
λιποψυχοῦ ποὺλὶ πετὰ
φωλιὰ γιὰ νύδρη, ἐνῶ πηγαίνει
παγώνει μιά καὶ δυὸ πεθαίνει.

2

Σάββατο ἀπόγευμα κινῶ
κἄπου σημαίνει ἐσπερινὸ
βραχνή καμπάνα, καὶ πηγαίνω.
'Σ τὴν ἐκκλησίᾳ μὲ τίσι μ' παίνω.

Τί κ' ἂν χιονίζῃ! τάχα τί;
οὔτε τὸ χιόνι μὲ κρατεῖ,
οὔτε βροχή, μήτε τ' ἀγιάζι
μιά ποῦ ὁ Χριστὸς μου μὲ φωνάζει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

(Στρατιωτικὸν διήγημα)

Εἰς τὴν Δαχμομένη, μακρυνὴν ἀποικία-
κὴν τῆς κτῆσιν, ἡ Γαλλία πολλάκις ἐ-
ρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκ-
στρατείας ἐναντίον τῶν ἀγρίων, οἱ ὅποιοι
ἐπέμενον εἰς ἀντίστασιν ἀνυποτάκτων θη-
ρίων πρὸς τὴν ἐξευγενίζουσαν ὁρμὴν τοῦ
Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἰππῆρξεν ἐποχή, καθ' ἣν αἱ μάχαι
διεδέχοντο τὰς μάχας, πεισματώδεις καὶ
πολύνικραι, ἐσπούχισε δὲ ὁ ἀγὼν αὐτός,
ὁ ἐξακολουθῶν ἀκόμη καὶ τώρα εἰς τινα
μόνον σημεία καὶ εἰς μικροτέραν κλίμακα,
θυσίας μεγάλας εἰς αἶμα καὶ χροῖμα. Ἀνα-
φέρει δὲ ἡ ἱστορία τοῦ ἀποικιακοῦ αὐ-
τοῦ πολέμου ὅχι ὀλίγους ἡρωισμούς καὶ
αὐτοθυσίας.

Μὲ ἰδιαιτέραν ὁμῶς συγκίνησιν πολ-
λοὶ ἀξιωματικοὶ τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης
ἀφηγοῦνται τὰς λεπτομερεῖς τοῦ ἡρωι-
σμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐσπούχισε τὴν ζωὴν εἰς
νεαρῶτατον ἐθελοντήν, ὅστις εἶχε
περιληφθῇ μεταξὺ τῶν ὀπλιτῶν τῆς ἀπο-
στολῆς, τοῦ ἀγαπημένου ἀγγελοφόρου
τοῦ 70ου τάγματος Νοέλ Μπαζ.

Ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς
πατρίδος του, πρόθυμος εἰς πᾶσαν τῶν
ἀνωτέρων του προστάγην, πολυμήρως καὶ
ριψοκίνδυνος, μὲ τὸν ἀσκήνητον πόθον νὰ
διακριθῇ, ὁ Νοέλ ἐπέζητει τὰς εὐκαιρίας
διὰ ν' ἀναλαβάνῃ τὴν ἐκτέλεσιν δυσκόλων
καὶ παρατόλμων σχεδίων, εὐτυχῆς ὅταν ὁ

λοχαγὸς του εἰς ἀνταμοιβὴν, μετ' ἐκάστην
ἐπιτυχίαν, τὸν ἐθώπευε πατρινῶς εἰς τοὺς
ὤμους καὶ τοῦ ἐπιθύριζε συγγινημένους:
— Εὐγε, γενναῖέ μου, προσφέρεις
πραγματικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν πατρίδα.

Ἐνα πρῶτ' ὁ λοχαγὸς τοῦ λόγου τοῦ
Νοέλ εἶχε λάβῃ διαταγὴν τοῦ στρατη-
γοῦ Ντῶδς νὰ προσβάλῃ αἰφνιδίως μικρὸν
ἀπόσπασμα Δαχμοαίων, τὸ ὅποιον εἶχε
καταυλισθῇ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἔπρεπε
ὁμῶς πρὸς τοῦτο νὰ γυναικίσῃ προηγου-
μένως τὴν ἀκριβὴ θέσιν τοῦ καταυλισμοῦ
καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ αἱ πληρωροῖαι
τοῦ στρατηγοῦ ἦσαν ἐλάχισται καὶ ἀο-
ριστοι.

— Μοῦ χρειάζεται ἕνας στρατιώτης
γενναῖος διὰ νὰ προχωρήσῃ ὡς ἀνιχνευτὴς
τῆς ἀκριβοῦς θέσεως τοῦ ἐχθροῦ, εἶπεν ὁ
ἀξιωματικὸς στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἀν-
δρας τοῦ λόγου του. Δὲν σὰς ἀποκορύπτω
ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτὴ περικλίνει κινδύνους,
διότι τὸ δάσος, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ δια-
σχίσῃ ὁ ἀνιχνευτὴς, ἐπιφυλάσσει πιθανῶς
πλείστας ἐκπλήξεις δι' Εὐρωπαίους.

Παρὰ τὴν προειδοποίησιν αὐτὴν πολ-
λαὶ φωναὶ ἠκούσθησαν ὀπλιτῶν προθυμο-
ποιουμένων νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἀποστολὴν
αὐτὴν ὡς ἰδιαιτέραν εὐνοίαν.

Ἐπεκράτησεν ὁμῶς ὁ Νοέλ, εἰς τὸν
ὅποιον καὶ τὴν ἐνεπιστεύθη ἀδιστακτικῶς
ὁ λοχαγός.

— Εὐρεῖς, τοῦ εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλ-
λων ὀδηγίων, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιτεθῶμεν
αἰφνιδίως ἐναντίον τῶν Δαχμοαίων καὶ
ὅτι ἐπομένως, ἂν καὶ θὰ πλησιάζῃς ἀρ-
κετὰ διὰ ν' ἀναγνωρίσῃς τὴν ἀκριβὴ θέ-
σιν των, πρέπει νὰ κατορθώσῃς νὰ μὴ
ἀντιληφθῶν τὴν παρουσίαν σου ἐπ' οὐδενὶ
λογῷ σου συνιστῶ σιγὴν ἀπόλυτον· εἶνε
ἀπαραίτητον.

— Στήριχθήτε εἰς ἐμέ, λοχαγέ μου,
ἀπήντησε μ' εὐστάθειαν ὁ Νοέλ.

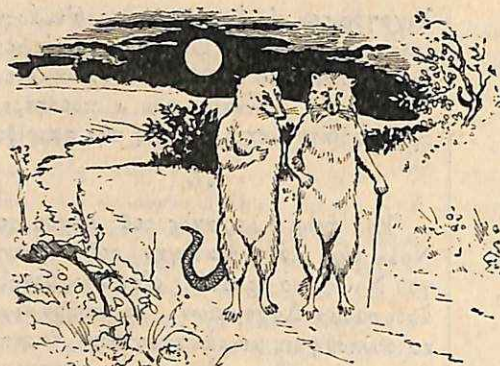
Ἐπειτα, χαιρετῶν στρατιωτικῶς τὸν
ἀξιωματικόν, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ὑπο
δειγθεῖσαν διεύθυνσιν.

Προχωρῶν διὰ μέσου τῶν φυλλωμά-
των τοῦ δάσους μὲ προφύλαξιν καὶ ἐπιτη-
δειότητα Ἰνδοῦ, μὲ τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά
εἰς προσοχὴν πάντοτε, ὁ Νοέλ κατώρ-
θωσε νὰ καθορίσῃ ἀκριβεστάτα τὴν θέσιν
τοῦ στρατοπέδου τῶν Δαχμοαίων, οἱ
ὅποιοι εὐρίσκοντο πολὺ πλησιέστερον
ἀφ' ὅσον οἱ Γάλλοι ὑπέθετον.

Ἀκολουθῶν κατὰ γράμμα τὰς
συμβουλὰς τοῦ λοχαγεῦ τοῦ, ὁ Νοέλ ἐπέ-
στρεψε πρὸς τοὺς συντρόφους του τὸ τα-
χύτερον ἄλλ' ὁμῶς λόγῳ τῶν προφυλά-
ξεων, τὰς ὁποίας ἔλαβε διὰ νὰ μὴ γίνῃ
ἀντιληπτός ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἠναγκάσθη
νὰ βραδύνῃ τὴν ἐπιστροφὴν καὶ ἡ νύξ τὸν
κατέλαβεν ἐν μέσῳ τοῦ δάσους.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικόν) ΦΩΚ. ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Σὺ, ἀπῆντησεν ὁ κύρ-Ἀρουραῖος, ποῖος ἄλλος; Δὲν καταδέχομαι νὰ ἔχω φίλους, ποῦ ξαπλώνονται καὶ κάνουν τὸν πελαμένο, ὅταν ὑπάρχει κίνδυνος.

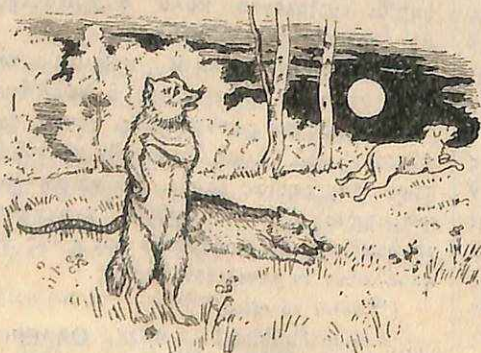
Τότε ὁ κύρ-Δίδελφος εἶπε, τάχα πῶς ἐγελοῦσε:

— Τί ἀστεῖο! Καὶ ἐπίστεψες, κύρ-Ἀρουραῖέ μου, πῶς τῶκαμα ἀπὸ τὸν φόβο μου; Ἀλλά, σὲ βεβαίω, δὲν εἶχα φοβηθῇ καθόλου. Γιατί νὰ φοβηθῶ; Τὸ ἥξερα πῶς θὰ ἐξέφευγες τὰ νύχια τοῦ κυρίου Σκυλάκη καὶ γι' αὐτὸ ἐμείνα ἡσυχος, ἑτοιμος νὰ σὲ βοηθήσω, τὴν στιγμή τῆς ἀνάγκης.

Ὁ κύρ-Ἀρουραῖος ἐχαμυγέλασε μὲ δυσπιστίαν.

— Παραμύθια, εἶπε. Μόλις ἐπροχώρησε κατὰ πᾶν σου ὁ κύρ-Σκυλάκης ἐπεςες κάτω ἀκίνητος, νεκρός.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σοῦ ἐξηγήσω, εἶπεν ὁ κύρ-Δίδελφος. Δὲν εἶχα φοβηθῇ καθόλου καὶ ἤμουν ἑτοιμος νὰ δείξω τὰ δόντια μου στὸν κύριο Σκυλάκη. Ἀλλά γαργαλιέμαι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ζῷον καὶ μόλις ἐνοιώσα τὸν κύριο Σκυλάκη νὰ κουμυβᾷ ἐπὶ πλευρά μου, ἔσπασα ἐπὶ γέλια, ἐξεκαρδίσθηκα, τόσο ὥστε δὲν ἤμπορούσα πλέον νὰ σταθῶ ἐπὶ πόδια μου. Τυχρὸς ὡς τόσο ὁ κύριος Σκυλάκης, γιατί ἂν δὲν μοῦ συνέβαινε αὐτό, θὰ τὸν ἐξεκονάριζα. Δὲν φοβοῦμαι, κύρ-Ἀρουραῖέ μου, ἀλλά

ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ, νὰ μὴ μὲ γαργαλίσουν. Βάλε με νὰ νικήσω ὅποιον θέλεις, ἀρκεῖ νὰ μὴ μὲ γαργαλίσῃ.

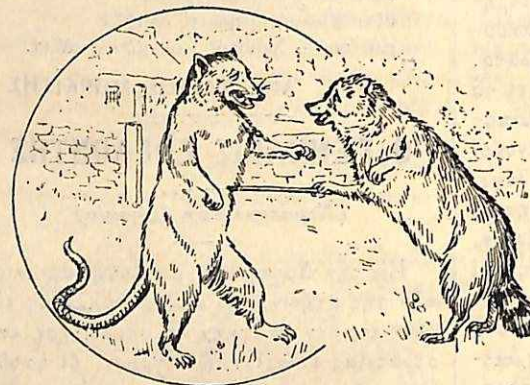
Ἀκόμη καὶ σήμερον ὁ κύρ-Δίδελφος ἔχει αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Μόλις τὸν γαργαλίσουν τὸν νικοῦν καὶ ξυλιῖς νὰ τοῦ δίνουν, δὲν ἤμπορεῖ νὰ μὴ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ περίπατος τοῦ κύρ-Κουνέλη

Κάποτε ὁ Βασιλεὺς Λέων παρετήρησεν ὅτι εἰς τὸ βασιλεῖόν του ἦτον ἀνάγκη νὰ γίνουν μερικά μεταβολαὶ καὶ συνεκάλεσεν ὅλα τὰ ζῷα νὰ τας συζητήσουν.

Ἦλθαν λοιπὸν καὶ ἐμαζεύθησαν ὅλα τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ καθένα εἶχε κάτι νὰ προτείνῃ, ὥστε ὠμιλοῦσαν ὅλα μαζί διαρκῶς χωρὶς νὰ γίνεταί δυνατόν νὰ συσχεθῶν. Καθένας εἶχε καὶ τὸ ἰδικόν του σύστημα νὰ προτείνῃ καὶ ὅλοι ἐπέμεναν χωρὶς καμμίαν ὑποχώρησιν.

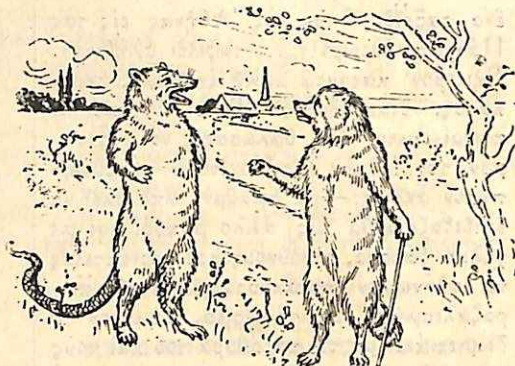
Συνέβη λοιπὸν τότε ὁ κύριος Σκυλάκης νὰ εὐρεθῇ καθισμένος διπλὰ στὸν φίλο μας κύρ-Κουνέλη καὶ κάθε φορά, ποῦ ἄνοιγε τὸ στόμα νὰ εἰπῇ κάτι τὰ δόντια του ἐφαίνοντο τόσο στυγερά καὶ κοφτερά ὥστε ὁ κύρ Κουνέλης ἄρχιζεν ἀμέσως νὰ τρέμῃ καὶ νὰ κρύβεται.

Ὁ κύριος Σκυλάκης ἐγελοῦσε γι' αὐτὸ καὶ ὁ κύρ Κουνέλης πάντοτε ἔτρεμε καὶ ἐκρύβετο. Ἡ ἱστορία αὕτη δὲν ἐτελείωνε καὶ κάθε φορά τ' ἄλλα ζῷα ἐγελοῦσαν καὶ διεσκέδαζαν μὲ τοὺς δύο.

Ὁ κύριος Σκυλάκης ὁμως ἐνόμισε πῶς τὸν ἐκροῖδευσαν καὶ ἐθύμωσε τόσο, ποῦ ἄρχισε νὰ γαυγίζει καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ δαγκώσῃ.

Κάθε φορά ὁμως, ποῦ ὁ κύρ-Κουνέλης ἐθλεπε τὸν κύριο Σκυλάκη νὰ σηκώνεται γιὰ νὰ μιλήσῃ, ἐξάρωνε καὶ ἐκρύβετο κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα του.

Τὸ ἀστεῖον αὐτὸ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν περισσότερο καὶ δι' αὐτὸ ὁ κύριος Σκυλάκης ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἐθύμωνε.

Ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ καὶ τότε ὁ κύρ-Κουνέλης κατελήφθη ἀπὸ τὸν μέγα φόβον, ὥστε ἔτρεμε πλέον ὥσάν νὰ εἶχε πυρετό.

Ἐπὶ τέλους ὁ κύρ-Κουνέλης κατῴρωσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος καὶ ἔλαβε τὸν λόγον διὰ νὰ εἰπῇ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπαγορευθῇ εἰς ὅλα τὰ ζῷα, τὰ γαμψώνυχα, νὰ μεταχειρίζωνται διὰ νὰ εὐρίσκουν τὴν τροφήν των κάθε τι ἄλλο ἀπὸ τὰ νύχια των.

Ὅλοι ἐσυμφώνησαν, ἐκτὸς τοῦ κυρίου Σκυλάκη, τοῦ κύρ-Λύκου καὶ τοῦ κύρ-Ἀλούπη.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ὅταν δὲν ἐσυμφωνοῦσαν ὅλοι, ἡ μεταβολὴ ἀνεβάλλετο ν' ἀποφασισθῇ διὰ τὴν προσεχὴ συνέλευσιν.

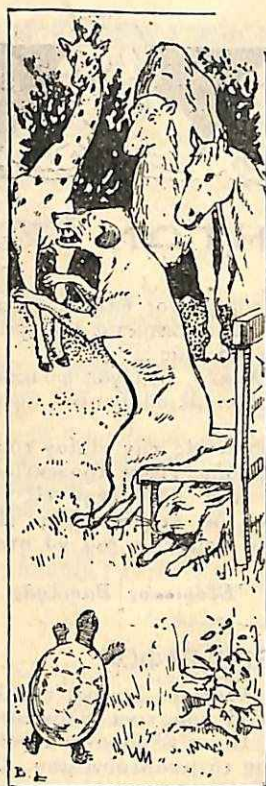
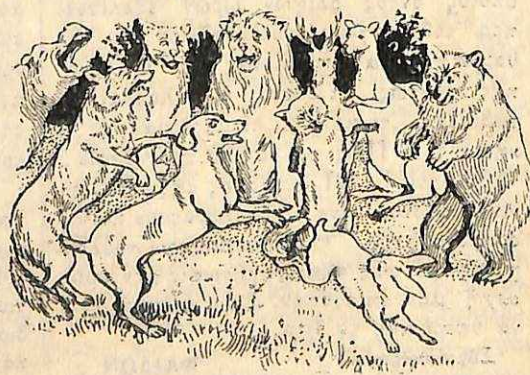
Αὐτὸ ἐγένετο καὶ τώρα. Ὁ κύρ-Κουνέλης ὁμως, ἀμφιβάλλων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προτάσεώς του, εἶπεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸν κύρ-Λύκον, ὅτι καλλίτερα θὰ ἦτον νὰ ῥάψουν, μὲ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τῶν ἄλλων, τὸ στόμα τοῦ κύρ-Σκυλάκη, διότι τὰ δόντια του ἐφαίνοντο δηλητηριασμένα.

Ὁ κύρ-Λύκος ἀπῆντησεν, ὅτι ὅλοι θὰ ἐψήφισαν σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην τοῦ κύρ-Κουνέλη.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν τῆς συνελεύσεως ὁ κύρ-Κουνέλης ἐσηκώθη καὶ εἶπεν, ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν ἦτον νὰ ῥάψουν τὸ στόμα τοῦ κυρίου Σκυλάκη.

Ὅλοι ἐσυμφώνησαν. Καὶ ὁ Βασιλεὺς Λέων, καθισμένος πάντοτε στὸ θρόνον του, ἐρώτησε σὲ ποῖον ν' ἀναθέσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν.

Ὅλοι μαζί ἐσηκώθησαν τότε καὶ εἶ-

εἶπαν, ὅτι πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ, τὴν ἀπόφασιν ἐκεῖνος ποῦ ἔδωκε καὶ τὴν ιδέα, γιατί ἔτσι θὰ εἶνε ὅλοι βεβαίως πῶς ἐγένετο καλὰ ἡ διαταγή.

Ὁ κύρ-Κουνέλης ἄρχισε νὰ συλλογίζεται πῶς θὰ ἐγλύτωνε καὶ ἐξαφνα εἶπε:

— Δὲν ἔχω βελόνα.

Ἡ κύρ-Ἀρκούδα, πρόθυμη, ἐψάχθηκε ἐπὶ τὴν προβιά τῆς καὶ εἶπε:

— Νά, κύρ-Κουνέλη μου, μιὰ χονδρή.

Ὁ κύρ Κουνέλης ἐξανασκέφθηκε καὶ εἶπε:

— Δὲν ἔχω κλωστή.

Ἡ κύρ-Ἀρκούδα πάλι ἐψάξε στο γιλέκο τῆς καὶ εἶπε:

— Νά, κύρ-Κουνέλη μου, κλωστή μιὰ πηχὺ.

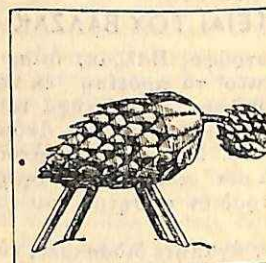
Κάθε ἄλλος θὰ τᾶχανε.

Ὁ κύρ-Κουνέλης ὁμως κατῴρωσε καὶ αὕτη τὴν φορὰ νὰ ξεφύγῃ.

— Κύρ-Ἀρκούδα μου, εἶπε, φυλάξέ μου τα, σὲ παρακαλῶ, ὥς ποῦ νὰ γυρίσω νὰ κάμω αὕτην τὴν ἐργασία, γιατί τώρα εἶνε ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου μου καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν χάσω.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τί ζῶον νὰ εἶνε;

Τὸ περίεργον αὐτὸ ζῶον κατεσκευάσθη ἀπὸ μιαν κουκουράν, ἡ ὁποία εὐρέθη ὅπως τὴν βλέπετε ἐδῶ. Τέσσαρα σπέρτα προσετέθησαν διὰ νὰ κάμουν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. Ἀλλὰ τί ζῶον νὰ εἶνε;

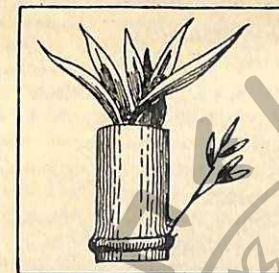
Ἀπροσδόκητος σωτηρία

Ἀτύχημα, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἔχῃ σοβαρώτατα συνεπείας, συνέβη εἰς δύο νέους διαπλέοντας ἐπὶ ἀτμακάτου λίμνην τινὰ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ἀτμακάτος προσκρούσασα εἰς ἀφανῆ ὑφαλον ἐκόπη εἰς δύο ἴσα μέρη. Ἀλλὰ τότε οἱ δύο νέοι, μ' ἐκπληξιν ἀντελήφθησαν ὅτι ἡ δύναμις νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν πλοῦν των, χρησιμοποιοῦντες, ὅπως εἶχον κοπῇ, τὰ τμήματα τῆς ἀτμακάτου καὶ οὐ-

τως ἐφθασαν ἀνενόητοι εἰς τὸ τέμα τῆς ἐκδρομῆς των.

Περίεργον ἀνθοδοχεῖον

Εἰς τὴν Ταρτάρω τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, κάποιος ἰθαγενὴς ἐχρησιμοποίησεν ἀντὶ γλάστρας ἓνα κοῦφι κομμάτι κορμού μπαμποῦ. Μ' ἐκπληξιν τοῦ ὁμως παρετήρησε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὅτι εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ἀνθοδοχείου τοῦ ἀνεβλάστανε νέον μπαμποῦ, χωρὶς νὰ τὸ ἐμποδίζῃ τίποτε.

Ἑβδομαδιαῖοι διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαί, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τέσσαρες ἀρχαῖοι Ἑλληνες συγγραφεῖς:

Α	ΣΟ	ΡΙ	ΝΗΣ	ΠΙ
ΕΥ	Ο	ΦΟ	ΜΗ	ΡΟΣ
ΦΑ	ΔΗΣ	ΣΤΟ	ΚΛΗΣ	ΡΙ

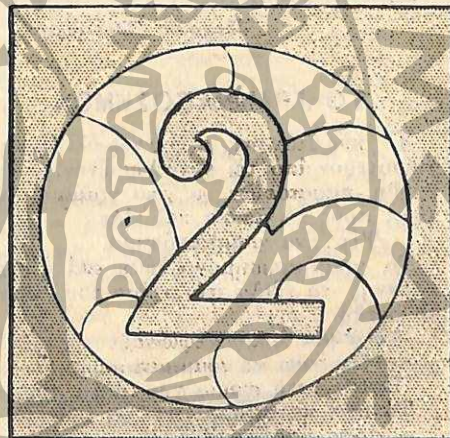
β') Ἀπρόοπτον

Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γραφῇ ὁ ἀριθμὸς 23 μὲ 4 2;

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 1ου φύλλου

α') Ἡ ἀπσκόπη καὶ συναρμολόγησις τῶν τεμαχίων γίνεται ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα καὶ σχηματίζεται ὁ ἀριθμὸς 2.

β') $3 \times 5 : 5 + 3 - 1 + 2 - 7 = 0$

γ') Αἰγάγρος, Γορίλλας, Κάμηλος, Σκίουρος, Πρόβατον.

*Ιδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κερβ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΠΑΛΗΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Μικρή, μικρή, όπως ήταν δεν έκανε καμιά έντυπωση, και γιαυτό την είχα ρίξει με κίτι παλινόχρωτα, στο βάθος ενός μικρού κιβωτίου σαν ένα άχρηστο πράγμα... Πέρασαν χρόνια έκτοτε... Πόσαι μεταβολές δεν έγιναν σ' αυτό το διάστημα; Όλα τα πράγματα, όλος ο κόσμος άλλαξε και μαζί μ' αυτόν κ' εγώ... Σκονισμένο το κιβώτιό μου, πεταμένο σε μία γωνιά του γραφείου μου έμενε πάντα το ίδιο αναλλοίωτο αυτό μέσα στις τόσες μεταβολές που έγιναν γύρω του... Ετών ζωή έκοιμάτο εκεί μέσα στις τέσσερες σανίδες του. Πόσα πράγματα δεν είχα κλείσει εκεί με τόση αδιαφορία και πόση συγκίνηση μου προξενούσαν τώρα όλα αυτά τα παλινόχρωτα που τότε μου έφαιναν τον γελοίο... Μέσα σ' όλη αυτή λοιπόν βροχή και την φωτογραφία μου την μικρή, κιτρινωμένη από την πολυκαρία, ξερωμένη, πεταμένη σε μία γωνιά την άρπαξα με πόθο και λαχτάρα ενώ οι σκέψεις μου γύριζαν πάνω και τα μάτια της φαντασίας μου δεν έχορταναν να βλέπουν εικόνες της ανερίμνης εκείνης εποχής... Μία φωτογραφία παλιά!! κιτρινωμένη!! και όμως πόσες αναμνήσεις δεν μου φέρνει πόσες προσφιλείς υπάρξεις δεν έθαβαν από το βάθος που της είχα θάψει!! σηκώθηκε ο πέπλος που της σκέπαζε ο πέπλος της λήθης και η αναμνήσι των με περιβάλλει για μία στιγμή χωρίς μ' γλυκιά σαν του φεγγαριού της ακτίνες... Απ' την στιγμή εκείνη η φωτογραφία μου δεν είναι το μικρό άχρηστο χαρτάκι για μένα άλλ' ο καλός μου σύντροφος, εκείνος μόνος που μου μένει για ανάμνησι από ένα κομμάτι του βίου μου που πέταξε για πάντα.

Σημεία (Κρήτης)

Πατρίδα *Ονειρεμένη

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΝ

Ο κύρ-Γιάννης, πιωμένος ολίγον περισσότερο από το συνεισθιμένο, διηυθύνει παραπατών μ' ένα γράμμα στο χέρι, προς το κιάσι και είπε:
— Ψίτ' ένα γραμματόσημο.
Το γραμματόσημον έδωθε, και ο κύρ-Γιάννης το έβαλε στο στόμα του για να το βρέξει.
— Άλλα μετ' ολίγον εφώναξε:
— "Ωχ, πάει το γραμματόσημο.
— Έφαξε στο στόμα του, αλλά τίποτε. Τό είχε καταπιή.
— Δόσε μου ένα άλλο.
— Έδωθε και δεύτερον.
Μετά προσοχής ο μεθυμένος το εσαύλιωσε και το εκόλλησε.
— Μπλά, εξαφανώναξε, θές να μου κρύψης την πόλη, αφιλότημο.
Ο πολήσας το γραμματόσημον είχε

ξεκαρδιστή, ενώ ο κύρ-Γιάννης έλεγε:

— "Ας το ξανασαλιώσω.
Το έβαλεν εις το στόμα του, έπειτα με άποτομον κίνημα το έφερε προς την έπιστολήν.
— Θαύμα! είπε σε λίγο που είνε, μωρέ, το γραμματόσημο; Μπα νατό.
Είχε πέση χάμω. "Εκαμε να σκύψη να το πάρη αλλά έπεσε.
— Έσηκώθη θυμωμένος.
— Πού είνε το γραμματόσημο;
— Ο πωλητής κυριολεκτικώς είχε σκάσει στα γέλια.
Ο κύρ-Γιάννης εξηγγιώθη και κατέφερε φοβερόν οάπισμα έναντιον του.
Το γραμματόσημον ευρέθη τότε επί της παρειάς του πωλητού.
Ο κύρ-Γιάννης διά το όάπισμα εκλήθη εις το δικαστήριον, άλλ' ο πωλητής είπε.
— Κύριε δικαστά! ήτο εις κατάστασιν μύθης.
Ο κύρ-Γιάννης ήθωώθη και ευχαρίστησε τον πωλητήν.
— Έφ' όρον ζωής μου από σένα θα πέρνω... γραμματόσημα...! του είπε συγκινημένος.

(Έκ του Γαλλικού)

Ωλήν

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

(Κατά τον Αίσωπον)

Μία χελώνη παρκάλε τον άντ'ό να την διδάξη πως κι εκείνη θά μπορούσε εις τ' ύψη να πετάξη.
Κι' όσο έκείνος ο καυμένος έλεγε πως δεν μπορεί τόσο της μωρας έκείνης ηύξαν' ή έπιμονή.
Επί τέλους την άρπάζει εις τ' ύψη και του δίνει στα ψηλά κι' από μεγάλο ύψος πλέον την άφινει.
Ός έπόμενον στις πέτρες έπεσε ή δυστυχισμένη κι' έγινε εύθως κομμάτια ή χελώνη ή χαμένη.
... Ο μύθος, φίλοι μας, δηλοεί το τί παθαίνουν όσοι στον κόσμο άκούνε μοναχά την ιδική τους γνώσι.

Χάων

ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ ΣΟΦΩΝ

Κάποτε ο Παστέρ εύρίσκετο εις την έν Βουργκόν έπαυλιν του γαμβρού του, όπου το γεύμα έπλησίαζε να τελειώση.
Ο σοφός ιατρός έρωχε κεράσια, άφου τ' άπλενε πρώτα έπιμελώς εις ένα ποτήρι με νερό, συγχρόνως δέ έκαινε άληθινόν μάθημα διά τον άφάνταστον άριθμόν των μικροβίων που είχε κάθε άπλυτο κεράσι.

Να πλένετε τα φρούτά σας, όπως εγώ,

κατέληξε και άφηρημένος έπηρε το ποτήρι που έπλενε τ' άκράσια και ήπε το περιεχόμενον διά μιάς!

Άλλά και ο Άμπερ, ο μέγας φυσικομαθηματικός, είχαν άξιοθρήνητον άφηρημάδα.

Όταν έπέστρεψεν εις την οικίαν του, ένα βροχερόν βράδυ, έθηκε προσεκτικά την όμβροέλλαν την βρεγμένην εις το κρεβάτι, αυτός δέ έτοποθετήθη εις μίαν γωνίαν του δωματίου διά να στεγνώση!

Εξόριστος Βασιλῆς

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΝ

Διάσημος σχολαστικός έγραψε την άκόλουθον έπιστολήν προς τινά φίλον του.
«Άγαπητέ μου Β... Έλησμώνησα χθές εις το σπίτι σου το μπιστούνι μου. Σε παρακαλώ στείλε μου το γρήγορα, με τον κοιματήν». Πριν κλείση όμως την έπιστολήν ηύρε το μπιστούνι του και προσθέτει ως ύστερογράφων. «Μη κοπιάσης άδίκως, διότι το... ηύρα.

(Έκ του Γαλλικού)

Θαλασσία Αύρα

ΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΖΑΚ

Ο μυθιστοριογράφος Βαλζάκ, διόχνριζε, ότι ήδύνατο να προείπη έκ της γραφής έκαστον, τον χαρακτήρα του, τας τάσεις του, την ικανότητά του, άκόμη και το μέλλον του. Μία κυρία ή όποια συχνά συνεζήτει μετ' αυτού, του έφερε ήμέραν τινά τετράδιον μαθητού και του είπε:

— Άς ίδωμεν, άγαπητέ διδάσκαλε, εάν δύνασθης να προείπη το μέλλον του παιδιού αυτού, το όποιον έγραψε τόσον άσχημα αυτές τας σελίδας.

Ο Βαλζάκ εξέητασε το τετράδιον προσεκτικώς, ανέλυσε τον χαρακτήρα του και τέλος με τόνον ελάχιστα ευχαριστημένον είπεν:

— Αυτό το τετράδιον ανήκει εις κανένα έκ των υιών σας;

— Κάθε άλλο.

— Τότε θα σάς ειπώ όλην την αλήθειαν. Η γραφή αυτή προδίδει άνθρωπον έλαφρόν, χωρίς εύφυϊαν και φρόνησιν, που ποτέ δεν θα διορθωθή.

Η κυρία εξερεράγη εις γέλωτας και άπήνησε:

— Άλλά, κύριε Βαλζάκ, δεν γνωρίζετε λοιπόν την γραφήν σας; Είνε έν από τ' ά καθαρά σας τετράδια!

Σημαιοφόρος Έλλην

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τάκης: — Κάτι χαρούμενος, Γιώργο;

Γιώργος: — Θα πάω στην Ευρώπη.

Τάκης: — Και πώς αυτό τό καλό;

Γιώργος: — Με δάχασ' ένα σκυλί.

Τάκης: — Τότε, δάχασέ με και σύ μένα!

*Εστάλη από του Περάσιος

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Κατά τ' ά προκηρυθέντα, την 11 Δεκεμβρίου το άπόγευμα, ετέθησαν εις την Κληρωτίδα όλου οι άριθμοί του Μητρώου των μέχρι της στιγμής εκείνης έγγραφέντων συνδρομητών διά το 1912, — από του 1 μέχρι του 1186 — εξέχθη δέ ο άριθμός

377

ο όποιος κερδίζει μίαν Μετοχήν της Έθνικής Τραπεζής, άξίας δραχμών 100.

Η προσεχής Α' τακτική Κλήρωσις των Δώρων της «Διαπλάσεως» διά το 1912, καθ' ήν 50 άριθμοί θα κερδίζουν όσα άξίας 400 έν όλω δραχμών, θα γίνη την 15 Ιανουαρίου. Φροντίσατε να έγγραφήτε ή νάνανεώσετε την συνδρομήν σας μέχρι της ήμέρας εκείνης διά να λάβατε μέρος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38, δδός Ευριπίδου
την 14 Δεκεμβρίου 1911

Και την έδομάδα αυτήν εξηκολούθησαν πυκνά, από παντού, τ' ευχέτηρα προς τον Δευθυντήν της «Διαπλάσεως» επί τη όνομαστική του έορτή. Πρό το όγκου των έπιστολών, τηλεγραφημάτων, δελταρίων και έπισκεπτηρίων, ο κ. Νικ. Παπαδόπουλος παρητήθη όριστικώς της ιδέας ν' άπαντήση εις ένα έκαστον ιδιαιτέρως. Και δι' έμού ευχαριστεί και πάλιν όλους όσους τον ηύχθησαν, τους ευχαριστεί θερμώς, όλους, όλους!

Δεν φντάζομαι, άγαπητέ μου Περεσέ, ότι σ' ά στενοχωρούν τ' ά νέα θρανία του σχολείου σας, έπειδή τάχα δεν ήμπερίτε να κάμετε γράμματα και άλλα σκελίσματα μαθητικά. Άπεναντίας πρέπει να είσθε ευχαριστημένοι διά την φροντίδα αυτήν και να προσέχετε τ' ά θρανία σας, όπως και τ' ά γιορτινά σας φορέματα. Διά τους διαγωνισμούς επαναλαμβάνω ότι οι φίλοι μου πρέπει να έχουν ύπομνην, καθ' όσον ή εργασία της εκδόσεως των αποτελεσμάτων είνε λεπτή και πολύμυθος, όσον διά νέους θα προκηρυχθούν και έφέτος άφθονοι και πολύ ενδιαφέροντες. Έτοιμασθήτε λοιπόν!

Η Αιγυπτία Άριστοκράτης μ' έρωτ'ε, τίς πρέπει ν' άποστείλη πρώτος τετράδιον Μικρών Μυστικών, όταν, όπως συνέβη εις αυτήν με άλλον φίλον μου, άντηλλάγησαν ταυτοχρόνως αι προτάσεις. Άπαντός λοιπόν, προς γνώσιν και των άλλων, ότι ή άποστολή είνε ζήτημα άδρότητος και έχει καθέτις την υποχρέωσιν να άπαντήση άμέσως, έστω και αν ταυτοχρόνως έπρότεινε και ό άλλος: ούτω δέ θα συμπέση το όραϊον να διασταυρωθούν τ' ά τετράδια καθ' όδόν.

Ένας καλός μου φίλος γράφει εις το σημερινόν του γράμμα και τό εξή;: α' Άμα δεν έχει λάβη την έπιστολήν μου έντός δέκα ήμερών τό πολύ... να μου τό γράψης! Άπροσεΐα άπλή! αλλά τί έντύπωσιν θα έκαιμεν, αν τ' ά γράφαμε εις άλλον και όχι εις έμέ, που ήμπαρώ να την κρίνω τόσον μόνον, διότι τον γνωρίζω. Προσέχετε, φίλοι μου, περισσότερον εις τ' ά γράμματά σας: μη βιάζεσθε! συλλογίζεσθε τί θα γράψετε και βλέπετε τί γράψετε πρό παντός: μην κλείνετε τό γράμμα σας πριν τό ξαναδιαβάσετε προσεκτικά.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΗΜ. ΨΗΦΙΣΜΑ
Πυκνά εξακολουθούν να μου έρχωνται τ' ά ψηφοδέλτια διά το δημοψήφισμα των ψευδώνυμων και οι κατάλογοι των εύσχημων των όποιων ή προθεσμία, ύπενθυμίζω και πάλιν, λήγει την 31 Δεκεμβρίου. Τ' άποτελέσματα θα δημοσιευθούν άμέσως κατόπιν. Μερικοί μου έστειλαν και γενικάς στατιστικάς, έν οις ο Αθανάσιος

Διάκος και ή Κάμεν. Τους ευχαριστώ, ιδιαίτέρως την Κάμεν, ή όποία κατέβαλεν εξαιρετικούς κόπους δι' αυτήν, τηρήσασα δελτίον δι' ένα έκαστον, όπως κάμνω και εγώ εις τό γράφειόν μου. Θα με βοηθήση πολύ ή στατιστική της, ένα όγκωδέστατον άληθινά δέμα, και την ευχαριστώ πολύ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Κατά των μυιών», μετάφρασις του Άουράτιου Τηλεγράφου, «Έρανος» της Κορηκοπούλας, «Είς λεύκωμα φίλης» του Άγριοτριαντάφυλλου, «Φύλλα ήμερολογίου» της Ραχήλ, και Β' άδού Φιλοπορινόν της Δουκίσσης του Δάνταιν.

Εγκρίνονται επίσης: Άνέκδοτα, Παιδικά πνεύματα και Παίγνια του Σανθού Έλληνοπούλου, της Περιστεράς του Νάδε, του Σημαιοφόρου Έλληνας, του Περάσιος, της Έξορίστου Αθίδας και του Κόμητος της Φέρας.

Απορρίπτονται: «Λί Πυραμίδες» (άκατάλληλον) «Θελκτικόν Ψεύδος» (κακομεταφρασμένον), «Στό Φρούριον» και «Πιλοδασίλειμμα» (έντυπώσεις άτελείς), «Τό σκυλί και τό πουλάκι» (ποίημα μακρόν και άτελείς), «Ο σταυρός» (ποίημα σκοτεινόν), Σ' έ διατίσσω» (άνέκδοτον, πολύ εκδεδωμένον) και ένα παιγνιον έντελώς οίνοπνευματώδες.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανεούται, αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φρ. 1. Τα εγκρίνόμενα ή άνανεούμενα λήγουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1912. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άγόρια, και όσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ροδόδακτυλος Ηώς, α. (Γ. Π.) Σανθή Έλληνίς, α. (Α. Δ.) Πήρος, α. (Π. Μ.) Βαρελότον, α. (Ο. Μ.) Ασπληνη Καρδιά, α. (Κ. Κ.) Σύνβια, α. (Α. Μ.) Έπτανηοική Αύρα, α. (Φ. Γ.) Αύρα του Φεραίου, α. (Α. Σ.) Περιστερά του Νάδε, α. (Ν. Π.) Άγνωστος, α. Θαλής, α. (Α. Δ.) Άγγελος της Αγάθης, α. (:) Υπουργός των Ποτικών, α. (:) Ένδοξον Σούλι κ. (Ζ. Σ.) Άργυρά Πανσέληνος, κ. (Ζήτω ή Δόξη). Φιλόπατρις Έλλην, α. (Δ. Μ.) Αμαζών της Αήμων, κ. (Ο. Π.)

Άνανεώσεις ψευδωνύμων: Μικρομέγας, α. Κυδωνιάτης α. Φίλεργος Χελιδών, α. Έλλάς του Ρήγα, α. Πανελλήνιος Πόθος, α. Σχοινστόλιος Χίος, α. Χάων, α. Βασιλεύς των Βαλκανίων, α. Ματωμένο Φεγγάρι, α. Αίγερτος, α. Βυζαντινή Άηδών, κ. Αιγυπτία Έλληνίς, κ. Καμάρι των Γουόν, α. Σωφραΐετα, κ. Δωδωναίος, α. Ηρώς του Σουλίου κ. Φίλη της Διαπλάσεως, κ. Κερκυραϊκή Αύρα, κ. Ένα Νικήτρια, κ. Τροκόνδα κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ο Μικρομέγας (0) με Σηληρην Σηλαβάν—τό Σανθό Έλληνοπούλο (0) με Κερκυραϊκήν Αύραν. Έξοριστον Βασιλῆα, Συριανήν Αύραν—ή Σανθή Έλληνίς (0) με Έξοριστον Αθίδα, Θαλασσίαν Νύμφην, Διηγητόν της Νεολαίας, Κερκυραϊκήν Αύραν—ή Δουκίσσα του Δάνταιν (1) με Έγώ της Καρδιάς, Σηληρην Πραγματικότητά, Βάρκαν του Κανάρι, Κορήν—τό Άγριοτριαντάφυλλο (0) με Παπαγάλον του Τσάρου, Είμαι

Ζακυνθία, Γλυκό Χαμόγελο, Κορηκοπούλαν, Γλυκοχάραμα, Τσοχτήν, Διηγητόν της Νεολαίας, Ένδοξον Έωλικά, Όμηριάδα, Έκκεντρικόν, Ηβην, Φωτοβόλον Άστρον—ο Ιππότης των Βράχων (0) με Άγριοτριαντάφυλλο, Βασιλεία των Αδελφάντων, Αιτικόν Ουεανόν, Κολόμπαν, Ραχήλ, Τροκόνδαν—ή Γλυκεία Έλπίς (1) με Έξοριστον Αθίδα, Κορηκοπούλαν, Αίγερτος, Ιδανικόν του Καλλιτέχνη, Έλληνικόν Ίδεώδες, Δάφνης Κλωάρι.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Θεάν Έλπίδα (ερωτογραφίαν έλαβε ή ζήελα να σέ μαλώσω διά τό τέγνασμα, που μετ'εγείσθης κ' έφυγε από την γυμνασιτικήν, άλλ' άς είνε μη το ξανακάμης: διά τό άλλο, που μ' έρωτ'ε, κάμε όπως θέλεις: δεν είνε άρετική ψαγαγωγία και άπασχόλησις ή Διαπλάσις;) Δούροιστον Τηλέγραφον (χαίρω που σού ήρесе το νέον μες μυθιστόρημα) Δωδωναίον (έστειλα τ' ά φυλλάδια 46—48' με τον καιρόν να γνωρίσθης και σύ πολλούς των εκεί φίλων μου). Άγριοτριαντάφυλλο (ευχαριστώ). Άλ. Μαυροκορδάτον (με τον καιρόν). Έγώ της Ηπείρου (σε δέχομαι με μεγάλην ευχαρίστησιν εις τον κύκλον των συνδρομητών μου και έλπίζω, ότι εις την κίνησιν μας θα διατρέψης). Κ. Γ. Κρήνην (σε παραπέμπω εις τον οδηγόν του συνδρομητού, Κερ. Γ'). Ελισάβετ Βαλεντή (ευχαριστώ διά την προθυμίαν. Μη παραλείψης, όποσδήποτε κάλες ευκαίριαν). Διηγητόν της Νεολαίας. (έστειλα ευχαριστώ διά τας ένεργείας.) Κορήν (και ή λύσις σου όρθή και ο κατάλογος των εύσχημων της φίλης σου δεκτός.) Στεγαρότον του Άέμου (έμπρός λοιπόν) Αίγερτος (περιμένω όταν ευκαιρήσ, γράψε μου) Σημαίον του Άβέρωφ (θερμολάσας ευχαριστία: δι' εύγενές προσπαθείας). Ιω. Νικολαΐδην (συγχωρημένος και σ' ευχαριστώ πολύ) Γ. Μοδίστον. Αλύτρωτον Έλλάδα (έστειλα) Γλυκό Χαμόγελο (ευχαριστώ). Έντυχη Φαράν (ευχαριστώ έστειλα). Σωφραΐετα (έστειλα του 1910). Γ. Τζιβελην (δεν έχομεν) Ίτως εις τό μέλλον τον άνατυπώσωμεν) Βασιλῆαν της Κύπρου (βεβαίως έλαβε) Π. Καμπίρον (ευχαριστώ διά τας κολλυπητικές κρίσεις: περιμένω να μετάσχης και εις την κίνησιν) Κυριοπούλο (ευχαριστώ διά τας ένεργείας: έλπίζω ότι ο συλλογός σας θα διακριθή εις τον διαγωνισμόν του Ξεσπαθώματος) Αθανάσιον Διάκον (στείλε την τό ταύτοτερον) Κορηκοπούλαν (τά ποιήματα εις την Σ. Σ. Σ. δεν μετρούνται με τας λέξεις, διότι ένώ πέσον λογογράφημα 200 λέξεων δεν καταλαμβάνει ούτε ήμισιον στήλην, ποιήμα 200 λέξεων είνε ποτε να καταλάβη και μίαν στήλην, αν είνε μικροί οι στίχοι του) Σίρκον Χόλμς (να προτιμάς ταχυδρ. έπιταγήν, με την αυτήν δαπάνην της συστημένης, άσφαλετέραν δέ: έχει και χρονον διά να γράψης). Έλληνικήν Θεότητα (και ο κ. Φαίδων θα ευχαριστήθη πολύ που σ' άς έγνώρισε). Σημαιοφόρον Έλληνα (σ' ευχαριστώ διά τό δώρον) Έξοριστον Αθίδα (έστειλα) Βασιλῆαν της Κύπρου (έστειλα πιστεύω να τους λάβης έγκλίως) Κόμητα της Φέρας κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 14 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Αι 50 Σειράι των τόμων, τους όποιους έδιδαμεν με ύποτιμήσιν εις τους άναγεόντας την συνδρομήν των, εξητληθήσαν. Επειδή όμως πολλοί εξακολουθούν να μ' ά ζητούν, άπεφασίσαμεν να δώσωμεν άλλας 50 Σειράς, τας όποιας έχομεν από σημερον εις την διδόντα των άναγεόντων την συνδρομήν των ή έγγραφομένων νέων διά τό 1912 πρό της 15ης Ιανουαρίου. Οι διαδέσμοι τάμοι Διαπλάσεως είνε των έτών 1899 έως 1911, τιμώμενοι άρχικώς 7 ή 8 φρ., παρέχονται δέ ύποτιμημένοι μόνον άντι 4 δραχμών έκαστος. Τό προνόμιον τούτο λήγει την 15 Ιανουαρίου.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΤΟΥ 1911

Με τὰς 420 σελίδας του.—Με τὰς 675 εἰκόνας του.—Με τὰ 4 μυθιστορήματά του (τὸν Λουδοδίζον Κορμὺν, τὰς Περιπετείας τοῦ Νικόλα Καρακλῆ, τὰς Πτήσεις τοῦ Κοῦλ—Κοῦλ, τὸν Ἀλούπην καὶ τὸν Κουνέλην).—Με χίλια δύο ἄλλα Διηγήματα, Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς, Ποιήματα, Παραμύθια, Νέα καὶ Περιεργα, κλπ. κλπ. κλπ.

Τιμᾶται : **ΑΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. 8 — **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρο. ἐπιταγῆς.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
πλάσεως τοῦ 1911,
κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι’ ὁ-
σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-
λάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἡδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν
ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμ-
βρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 26 Ἰανουαρίου)

22. Συλλαβογράφος.

Βασιλέα μακρυνοῦ κράτους
ἐκπατόμησαν
καὶ τὸ μένον, αἱμάτων πλήρες
ἀπεκόμισαν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γλυκὸ Χαμόγελο

23. Στοιχειογράφος.

Ἐνθὲν τὴν λύραν ἔπαιξε,
ἐφορεσε καπέλλο
κ’ εὐθὺς μᾶς ἀπεκόμισε...
τί τάχα νὰ πῶ θέλω;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φοῦλι

24. Αναγραμματισμὸς

Τὸ πλήθος τὸ κοινόν
αναγραμματισζόμενον
τμήμα στρατοῦ παρέχει
ἀρτίως γυμναζόμενον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γέρω-Δήμου

25. Μεταγραμματισμὸς

Ἐλαφρὸ καὶ ἄπιαστο,
στον ἀέρα με σκορπίζουν
ἀν μ’ ἀλλαξίης τὴν καρδιά
τὰ θηρία με γνωρίζουν.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ὑδαϊτικοῦ Χάνου

26. Ἀρχαῖον Αἶνιγμα.

Μέλους σοῦ σώματος μέρος εἰμί· ἂν δ’ ἀ-
ποκοψῇς προουραῖον ἐμοῦ γράμμα καὶ τὸν τό-
νον μεταθέσῃς, μέλει σοῦ σώματος πτηνοῦ με-
ταπίπτω· ἂν δ’ ἀποθεσῇς μοι τὴν κεφαλὴν καὶ
προσθῇς τῇ ἐμῇ καταλήξῃ ἕτερον γράμμα, ἀ-
ποκαταστής δὲ τὸν τόνον εἰς τὴν προτέραν θέ-
σιν, δυσεῖσθής παρίσταται μορφή.

Ἐστάλη ἀπὸ Μιχαὴλ Α. Τρίκκα

27. Τρίγωνον.

***** = Ζῶον.
***** = Κάτοικος Ἑλλ. νομοῦ.
***** = Ὁξὺ ἐργαλεῖον.
***** = Στοιχεῖον.
***** = Ζωικὴ ὑπαρξίς.
***** = Γράμμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο

28. Τρίαινα.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος

31. Γρίφος

καὶ θν καὶ καὶ θν καὶ καὶ θν καὶ
καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ

Πα

Ἐστάλη ἀπὸ Ἰ. Α. Σιδερίδη

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Χαιρετίζοντες ἐνθουσιωδῶς ὑποψηφιστὰ
“ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ,, δη-
λοῦμεν ἐκθυμὸν ὑποστήριξιν ὑπερόχου καὶ πα-
τριωτικοῦ ψευδωνύμου.—**Πανελλήνιος Ἐνω-
σις, Ζήνων Κιτιεύς, Ὀνειρον Κύπρου, Ἱε-
ρονυμίδης, Βαλδασερίδης, Τιγγιρίδης.** (1Β', 10)

Δηλοῦμεν ὅτι ἱδρύσαμεν Σύλλογον ὑπὸ τὸ
ὄνομα “Ζήνων”.—**Ἰωάννης Γ. Ἡλιά-
δης, Ἰωάννης Ζ. Ἰακωβίδης.** (1Β', 11)

Τὸν φίλιτον **Δάφνης Στέφανον** εὐχαρι-
στῶ θερμῶτα διὰ τὰς εὐχὰς του.—
Δωδωναῖος. (1Β', 12)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια
πανταχόθεν ἢ διευθυνσίς μου : Mimi
lismoni, Poste-Restante, Port - Saïd, E-
gypte. (1Β', 13)

Εἰς τὰς ἑορτασάσας Φοῦλι καὶ Ἀφροναν-
ναυπλίαν εὐχομαι γρόνια εὐτυχισμένα.
Δάφνης Στέφανος. (1Β', 14)

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι,
Ἐφίστατε πάντες τὸ ὑπέροχον ψευδῶ-
νυμον : **Δάφνης Στέφανος** (1Β', 15).

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΙΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ 25.)

ΑΘΗΝΩΝ : Ἰωσήφ Κ. Ἀτζίους, Κάκια Ξενο-
πούλου, Χαρ. Σούλης (52,1) Πολυξένη Μ. Ἀρνω-
του, Ἀθηνά Ν. Τζαζα, Γ. Ε. Σκεπασθιανός, Βα-
σιλεὺς τῶν Τιτάνων, Ἀθ. Κ. Διαληγάς, Α. Δ.
Ριζάκης, Ἀνώνυμος Ἐταιρία, Μέλλων Ναυτοπαῖς,
Ἑλλη. Επ. Μέμιστα, Ἠλ. Σπ. Κανέλλης, Θαλασ-
σία Λύρα, Φιφὴ Παπαδήμου, Π. Μπατιστάτος,
Το. Α. Τριανταφυλλίδης, Γ. Φ. Παλιατσέας, Α.
Τσαουσόπουλος, Γ. Α. Μαντρίδης, Λεων. Μ. Δερ-
τσοῦς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Κ. Γ. Κυρίτης, Π. Μ. Γρίκας,
Λουκᾶς Ε. Λύταικας, Ἀθ. Δ. Μπεράτης, Ἰ. Χ.
Ἀβδελόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ : Νίτσα Ἱερῶς Πετροπούλου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Δ. Σ. Χαροκόπος.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ : Ἀσημίκα Π. Ραζῆ Ἀλεξαν-
δράτου.
ΚΥΠΡΙΑΣΣΙΑΣ : Εὐστ. Σ. Θεοδωρακόπουλος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Νικ. Σακελλάριος, Βασ. Δήμκος,
Μιχαὴλ Β. Πάσχος.
ΠΥΡΓΟΥ : Τάκης Α. Δημόπουλος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Ἀντιγόνη Σ. Ἀθανασιάδου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Ἐνδοξος Ἰωλκίς, Λύρα τῆς
Μεσογειοῦ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων δόρην τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν
οἱ ἐξῆς δύο : **ΙΩΑΝ. Χ. ΑΒΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ** ὁδὸς
Προετέλους 130 ἐν Πειραιεὶ καὶ **ΦΙΦΗ ΠΑΠΑ-
ΔΗΜΟΥ** ὁδὸς Καλαμῶτου 11 ἐν Ἀθῆναις, οἱ
ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἑκάστος ἀπὸ
1ης Ἰανουαρίου.

Πλεονάζει δὲ 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών.

EDITIONS MUSICALES “CENTURY,,

Les éditions musicales de notre maison sont connues dans le monde entier pour leur arrangement soigné et leur prix modéré. Les éditions CENTURY sont produites sur papier de luxe, par un procédé spécial de lithographie. Chaque morceau est garanti parfait. Couvertures artistiques en couleurs.

1600 MORCEAUX CÉLÈBRES. LES PLUS GRANDS SUCCÈS DU MONDE.

LE CATALOGUE COMPLET EST ENVOYÉ FRANCO SUR DEMANDE.

Commande d'Essai : Au reçu de francs dix par mandat poste nous envoyons recommandé et franco vingt morceaux choisis pour PIANO (Indiquez quel degré : No. 1 très facile, jusqu'à No. 8-très difficile).

NEW CENTURY MUSIK Co., 38 Washington St., NEW YORK, U. S. A.

Nous envoyons gratis un joli morceau à celui qui nous fournira les adresses de dix personnes possédant un piano.